

[Ninn-Hansen.]

bede ministeren om at komme med et par bemærkninger om, hvordan ministeren agter at administrere denne lov.

Niels Helveg Petersen: Socialistisk folkeparti har under nr. 2 og nr. 10 stillet et par ændringsforslag, som giver anledning til nogle bemærkninger. Ændringsforslaget under nr. 2 omfatter udtryk for, dels at man ønsker større og færre amter, dels at man ønsker at inddrage Københavnsområdet, Københavns kommune, Frederiksberg kommune, Københavns amt og Frederiksborg amt og gøre det til én storkommune.

Jeg må sige, at jeg har den største sympati for, at Københavnsområdet inddrages under denne reform. Københavnsområdet er vel det område i landet, der har de største problemer, og det forekommer mig, at folketinget er lidt tilbøjelig til at liste uden om den varme grød ved at holde dette vigtige spørgsmål uden for reformen. Der er vel intet medlem i dette ting, som ikke nærer frygt for, eller som ikke ved, at folketinget på et eller andet tidspunkt sikkert bliver nødt til at gribe ind over for strukturproblemerne i hovedstadsområdet. Jeg tror, det havde været gavnligt, hvis man havde gjort det på dette tidspunkt; vi risikerer nu ved at holde Københavnsområdet udenfor at opnå en uheldig forsinkelse.

Der knytter sig vel nogen forhåbning til, at Hovedstadskommunernes Samråd selv kan klare problemerne. Hver gang der er forslag til lovgivning fremme, som vedrører Københavnsområdet, må man jo indstille sig på at nøjes med at knytte forhåbninger til, at kommunerne i hovedstadsområdet selv kan klare det. Vi gjorde det sidst bl. a. ved behandlingen af spørgsmålet om erhvervsskattens afløsning.

SFs forslag finder jeg imidlertid ikke særlig godt. Det er for pludselig og for tvangsmæssig en sammenslutning, den er ikke baseret på forudgående undersøgelser af den præcise grænsedragning. Jeg er derfor ikke særlig fristet til at stemme for ændringsforslaget, men vil undlade at stemme.

Den rigtige fremgangsmåde ville formentlig være, at der for Københavnsområdet med dets særlige problemer, som er af helt speciel karakter, blev nedsat en særlig reformkommission, hvor der kunne foretages

drøftelser med kommunerne, hvor der kunne søges enighed, hvor der kunne fremkomme forslag til ministrene, og hvor der om fornødent kunne komme forslag fra ministeren til en lovgivning for området. Hr. Arthur Jacobsen rejste jo det samme problem. Jeg er spændt på ministerens svar på dette; jeg er spændt på, om det er en tanke, som ministeren finder tiltalende.

Som en konsekvens af dette vil jeg også undlade at stemme for SF's ændringsforslag under nr. 10, som dels indebærer, at repræsentanter for Københavns og Frederiksberg kommuner og Københavns amt indtræder i kommunalreformkommissionen, men også indeholder en anden bestemmelse, som går ud på at supplere reformkommissionen med eksperter i byrdefordeling, opgavefordeling og byplanlægning. Hvad angår byrdefordelingen og opgavefordelingen, er det vel knap så påtrængende et behov, at der bliver særlige eksperter repræsenteret i kommissionen for disse områder. Man må vel have lov til at gå ud fra, at det er to af de punkter, hvor reformkommissionens medlemmer har mest ekspertise. Men med hensyn til byplanlægningsrepræsentation har jeg den opfattelse, at en sådan repræsentation kunne have tilført kommissionen væsentligt nyt, og jeg finder, det er en afgjort svaghed i lovforslaget, at der ikke er taget hensyn hertil.

Hvad angår det ændringsforslag, SF har stillet om direkte at inddrage sognekommunerne under denne reformkommission, mener jeg ikke, det vil være rigtigt. Jeg er bange for, det ville sinke reformkommissionens arbejde med alle de øvrige opgaver. Skulle man have inddraget sognekommunerne, mener jeg, det burde have været under den form, at man fik en særlig reformkommission for sognekommunerne.

Der er nok ingen tvivl om, at den kommunale inddeling med gennemførelsen af dette lovforslag vil tage fart. Tiden er moden, lovgivningsgrundlaget er nu til stede. Men uanset grænsedragninger mellem amtskommuner, mellem sognekommuner og mellem købstæder og bymæssige bebyggelser vil der altid være grænser, så den store opgave bliver at supplere denne reform, denne lovgivning, med bestemmelser, der sikrer den regionale planlægning. Det er et problem, der bliver vigtigere og vigtigere i alle egne, ikke blot i Københavnsområdet, hvor det er